

Ni tan sols tu, estimat

MARGA GONZÀLEZ

Amb una boca d'incurable imprudència em fustigues.
Les teves bravates tomben cada una de les meves frustracions
als peus d'una intolerància tintada d'enveja.
I em faig petita alhora que se m'adorm la gargamella;
és com si la veu s'amagués per covardia.
Mentre tu et vas fent gros, augmenta la teva impertinència.
I pareix que ho sent tot amb les orelles tapades.
Hi veig sobtadament en blanc i negre.
I en el cap em reboten les paraules.
Pas del vertigen al col·lapse.
Em sent al límit.
I tenc por.
No trobo la manera de sortir-me'n, d'una situació tan humiliant.
Sé que estic a la part més baixa
d'aquesta muntanya russa emocional.
Respir profundament tres vegades.
Una, per tot el que he patit.
Dues, per tots els meus i per ells he de fer crosta.
Tres.
La més important.
Per mi mateixa.
Perquè em mereixo el respecte.
Perquè m'esforço cada dia.
Perquè soc persona com la resta.
I perquè ningú no ha d'envair el meu espai.
Ni tan sols tu, estimat. Ni tan sols tu.
I de cop i volta sent com recupero les forces.
Trobo el valor que necessito entre les deixalles del teu menyspreu. I et miro als ulls.
A aquests mateixos ulls que no em sostenen la mirada.
Perquè han trobat sobtadament la meva resistència.
I això et sorprèn.
Et desconcerta.
No hi confiaves.
Això em converteix en digna rival.
Ara és quan començarem a parlar d'igual a igual.
Serà un combat ben treballat entre tu i jo.
Mesurarem les forces.
He après la lliçó.

El proper pic romandré aquí esperant-te.
No seré una presa tan fàcil.
Ni tampoc seré el cau on aboquis les teves inseguretats.

GONZÀLEZ, Marga (inèdit).